

„Адонись“, „Орфей“, „Елена“, „Пар-
тенопа“, „Янъ“, „Смѣшниятъ принцъ
Йоделетъ“ (1726).

Кайянусь, Робертъ — Kajanus, Ro-
bert — финландски компонистъ и ди-
ригентъ, род. 2 дек. 1856 въ Хел-
сингфорсъ, училъ въ Лайпцигската
консерватория и при Свендсенъ,
основателъ и диригентъ на първия
финландски симфониченъ оркестъръ
(1882), и гостувалъ нееднократно въ
чужбина съ този оркестъръ. Ком-
позициитъ му сж въ националенъ
стиль, и се състоятъ отъ: симфония
„Дйно“, съ заключителенъ хоръ;
„Смъртъта на Кулерво“, епизоди
изъ „Калевала“, сюита „Лѣтния въз-
поменания“, една симфония, сим-
фонична увертюра, 2 финландски
рапсодии, и др. творби за оркес-
търъ, хорови пѣсни, кантати и др.

Каландо, ит. calando — намалявай-
ки, отнемайки — както отъ силата
на тона, така и отъ бързината.

Каландроне, ит. calandrone — дву-
клапна флейта, въ употрѣба въ Ита-
лия по селата.

Каландъ, Елизабетъ — Caland, Eli-
sabeth — клавирна педагожка, род.
13 ян. 1862 въ Ротердамъ, ученица
на Луд. Депе по пиано, на Ребичекъ
по теория, 1898—1915 частна учи-
телка по пиано въ Виена, а следъ
това — въ Гелдсдорфъ (Мекленбургъ-
Шверинъ), писала: „Технически съ-
вети за свирене на пиано“ (1897),
„Учението на Депе за клавирното
свирене“ (1897), „Художественото
свирене на пиано въ неговитъ пси-
хологическо-физически предпостав-
ки“ (1910), „Практически курсъ за
художествено свирене на пиано“
(1912), „Точки на спирание за целе-
сообразно контролиране при худо-
жествената клавирна игра“ (1919),
„Предупражения за бързо свирене
на октави“ (1923). К. поставя кла-
вирната игра върху принципа, че:
отъ отпускането на рамената и мус-
кулитъ на гърба трѣбва да изхож-
да силата на свиренето.

Калата, ит. calata — италиянски
танць, въ бързъ двувремененъ тактъ,
въ две разновидности: a la spag-
nola, и a la italiana.

Калашione, ит. calascione — старъ
мандолиноподобенъ инструментъ съ
дълга шия, съ 2 или 3 металически
струни, настроени на кварта една

отъ друга; въ XVII в. струнитъ до-
стигнали до шестъ. Билъ въ упо-
трѣба въ камерната музика до на-
чалото на XVIII в.

Калбекъ, Максъ — Kalbeck, Max —
поетъ, музикаленъ писателъ и ли-
бретистъ, род. 4 ян. 1850 въ Бре-
слау, умр. 4 май 1921 въ Виена,
училъ въ Мюнхенската музикална
академия, музикаленъ референтъ
на вестници въ Бреслау и Виена.
Писаль: „Виенски оперни вечери“
(1885), „Оперни вечери“ (1898), био-
графии на Брамсъ (въ 4 тома), Да-
ниелъ Шпицеръ и Йоханъ Кристи-
анъ Гюнтеръ; върху Вагнеровитъ
музикални драми: „Прѣстенъ на
Нибелунга“ и „Парсифаль“, „Сце-
ничнитъ музикални празници въ
Байройтъ“ (1877), 4 сборника отъ
статии и либрета: „Якуба“ — за Йо-
ханъ Щраусъ, „Нубия“ — за Георгъ
Хеншель, „Тихото село“ — за А. Фи-
литцъ, „Свадбата въ Улфоза“, — за
Каро, „Деций флейтистъ“ — за
Ед. Полдини. Освенъ това, превелъ
много либрета на опери отъ: Мо-
цартъ, Глукъ, както и такива на опе-
ри отъ френски, английски, руски и
др. компонисти.

Калвизиусъ, Сетусъ — Calvisius,
Sethus — бележитъ музикаленъ
ученъ и писателъ, род. 21 февр.
1556 въ Горшлебень, умр. 24 ноем.
1615 въ Лайпцигъ, училъ въ уни-
верситетитъ на Лайпцигъ и Хелм-
щедтъ, музикдиректоръ на лайпциг-
ската Паулинеркирхе, канторъ въ
Шулпфорта, после тактъвъ на „То-
масшуле“, и музикдиректоръ на „То-
маскирхе“ въ Лайпцигъ. По главни
отъ трудоветъ му (писани на ла-
тински езикъ) сж: „Практически
музикаленъ компендиумъ за начи-
нающитъ“ (1594), „Мелопея на сж-
стени отъ разума мелодии“ (1582),
„Упражнения по музика“ — второ
(1600), „Упражнение по музика“ —
трето (1611). К. е компониралъ све-
щени химни, псалми, мотети, хо-
рали и др.

Калвокореси, Мишель С. — Calvo-
corsi, Michel S. — музикаленъ кри-
тикъ и писателъ, род. 2 окт. 1877 въ
Марсилия (отъ гръцки произходъ),
училъ известно време при Ксаверъ
Леру, останалъ самоучкъ, живѣлъ въ
Парижъ, сега — въ Лондонъ, изве-
стенъ съ своитъ достъжно написани